

Список літератури:

1. Ракчезва Н.Е. Государство. Платон./ Н. Е. Ракчезва. / - М. : МАКС Пресс, 2001. – 14с.
2. Олексенко Р. І. Філософія сталого розвитку в епоху глобалізації / Р. І. Олексенко // Гілея: науковий вісник - 2015. – Вип. 100. - С. 175-179.
3. Афанасьєва Л. Активні інтеркультурні практики як індикатор взаємодії культурних груп і спільнот поліетнічного міста / Л. В. Афанасьєва, Р. І. Олексенко // Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії – 2018.- Вип. 18. – С. 40 - 47.

УДК 140.8:351

ФІЛОСОФСЬКА РЕФЛЕКСІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ VS ГЕНЕРАЦІЯ ПОЛІТИКО-ДОКТРИНЕРСЬКИХ СХЕМ ПРАВЛІННЯ

**Троїцька Т.С., д.філос.н., Поправко О.В., к.філос.н.,
Троїцька О.М., д.філос.н.,**

*Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана
Хмельницького, м. Мелітополь.*

Постановка проблеми пов'язана з необхідністю ціннісно-сміслового осмислення сучасного публічного управління, яке не повинне втратити конструктивний життєтворчий потенціал народної волі і рівноважного реформаторства та інноваційності. Відомо, що публічне управління суспільством полягає у створенні умов найбільш сприятливих, по-перше, для взаємодії суб'єктів спільного життя, по-друге, для залучення їх до активної (соціальної) і партисипативної (відповідальної) участі у вирішенні суспільних проблем, по-третє, для забезпечення всебічного розвитку громадян у конкретному цивілізаційному просторі. Також відомо, що публічне управління не стане ефективним, якщо воно і надалі буде ідентифікуватись з правлінням, з політичною діяльністю і, найголовніше – на імперативному рівні не буде переосмисленим як ціннісно-смісловий феномен, як синтез суспільних і особистісних, державних і громадянських інтересів, як взаємовплив владних і суспільних інституцій та рухів.

Разом з тим, аналіз праць науковців (Р. Арона, З. Баумана, Ю. Габермаса та інших) свідчить як про наявність певних досягнень в демократизації та осучасненні публічного управління, так і про значні проблеми, вирішення яких засновано на осмисленні не тільки і не стільки умов для створення стратегій, технологій, програм управління, скільки аксіологічної рефлексії соціально-діяльній (інтерація, комунікація), культурної (ціннісно-інформаційні, ідеально-сміслові передумови) участі громадянина в управлінні суспільними справами в єднанні з інститутами політичної системи. Тому, не заглиблюючись у питання вирішення інструментальних задач, удосконалення технологій публічного управління,

значимо, що головнішим науковим завданням для нас постає концептуальний і контекстуальний виміри зміцнення умов для збереження, розвитку і реалізації потенціалу публічного управління та відповідальності громадянина за усі природні і соціальні процеси.

Сприймаючи беззаперечно думку французького філософа Р. Арона про те, що громадяни вимагають від влади, від управління: «... керувати мудро і керувати відповідно до їх бажань» [1], слід сьогодні розгорнути осмислення процесу поєднання кваліфікованого, компетентного творення і реалізації доктрин і стратегій та розуміння вкорінених, очевидних змін життєвого світу громадян. У цьому сенсі не можна не помітити, що на реалізацію публічного управління значно впливають суттєві зрушення у світоглядних орієнтирах сучасної людини, які певною мірою пов'язані з «постмодерною» культурою. Ця культура характеризується перебільшенням новизни власної життєдіяльності людини, занадто «критичним» ставленням до досвіду попередніх поколінь, перебільшенням значущості своєї «правди», свого мікросому, недостатнім рівнем обізнаності, волі тощо. У таких умовах методологію вибудовування особистісних траєкторій участі громадянина в публічному управлінні треба розуміти у площині не тільки організаційно-практичній, а й світоглядно-смысловій.

Якщо концептуально і контекстуально кристалізувати зміни, що відбулися у суспільній свідомості і світогляді людини, то варто говорити про чотири методологічні рухи: постметафізичне мислення, лінгвістичний поворот, відмову від визнання переваги теорії над практикою, конкретизація розуму [3].

Так, постметафізичне мислення, що відображає парадигмальну орієнтацію на відмову від презумпції можливості побудови єдиної концептуальної моделі світу, або того чи іншого процесу, події, має поступитись місцем інформаційним дискурсивним варіантам рішення проблеми, або розгляду питання у діалогічний спосіб. Такий спосіб здобуття нового знання уможливорює комплексний характер досліджень і докорінно змінює систему соціокультурного співіснування через формування комунікаційно-інформаційних мереж з вільним доступом до інформації та міжкультурним обміном досвідом. У такий спосіб людина отримує широкі можливості вибудовування власних траєкторій руху в громадянському просторі, вона відмовляє «метафізичним», значною мірою ідеологізованим постулатам на зразок: «народ і влада єдині», «держава – це ми» та інші. Постметафізичне мислення пропонує публічному управлінню:

- моделювання управлінської діяльності замість інтуїтивної трансформації політичної реальності;
- управлінські технології як інструмент створення гідного життя громадян на основі здорового глузду і очевидного ламінарного поліпшення;
- публічне управління має стати інститутом продукування балансу сил і рівноваги реформаторства і народної волі;
- публічне управління обслуговує життя, «терапія перебудовування світу під лідера, команду загрозлива» тощо.

Величезні можливості удосконалення публічного управління надають дискурсивні практики як «зустрічі» презентантів різних поглядів. У дискурсах відпрацьовуються різноманітні лінгвістичні конструкції, нарративи, діалогічні інтерпретації. У такий спосіб народжується нове знання, що збагачено багатокультурними цінностями і смислами, уможливується шлях до загальних цінностей і смислів, практично опрацьовуються певні правила та норми співдії суб'єктів управління і громадянського суспільства. Доповнення лінгвістичного руху мислення «конкретизацію розуму» висуюють на перше місце серед якостей людини, що роблять її успішною, мобільність [2, с. 12], комунікабельність, доступ до інформації, сміливість тощо, а перебільшена самовпевненість та звеличена правота («Маю право»), однак, право не як система норм і правил поведінки, що установлені державою, а як «моя правда», суттєво впливають на взаємодію управлінської еліти і громадян, які не бажають бути «об'єктами».

І, наприкінці, відмова сучасної «масової» людини від визнання пріоритету теорії відносно практики часто перетворює політичний праксис на місце тріумфу інструментального розуму, чисельних акцій, перформансів, флешмобів, в яких «активність» перевищує очікуваний програмний результат і не є виявом соціабельності. Разом з тим, практика, за нашим переконанням, є відкритою динамічною системою взаємодії теоретичних постулатів (продуктів, насамперед, науки) з реальною діяльністю. Отже, державно-політичні і громадянсько-політичні практики стануть успішними і праксеологічними, якщо узгодять доктринальні уявлення з очевидностями реального демократичного життя і якщо оцінку можливого надасть наука, а оцінку реального впливу на суспільство – публічне управління.

Висновки. Для запобігання можливого дегуманізованого впливу на громадянина з боку публічного управління і зростання рівня охлократії, з другого боку, пропонуємо підвищувати рівень управління і усвідомлення поточних викликів на основі єдиної концептуалізації, єдиної системи цінностей. Основою такої концептуалізації може стати встановлення більшою частиною теоретичних джерел сутності публічного управління як виду діяльності держави, спрямованого на взаємодію з громадянським суспільством.

В умовах зростання фрагментарності, ізольованості і унікальності життя людини необхідна розумова робота щодо пошуку смислу у різноманітних контекстах, який втрачається у процесі вузької спеціалізації і недосконалих практик. Осмислення складних задач публічного управління потребує мобілізації колективної мудрості нашого розуму, що уможливить стримування дизруптивних сил шляхом інтелекту, етики і духовності. Через ціннісно-сміслову рефлексію та інформативно-екзистенціальні стратегії управління у взаємодію державної влади і громадянського суспільства проникне радикалізм життєвої відповідальності замість безглузких намагань володіння «істиною в останній інстанції», праксеологічність публічного управління має відобразитись у легальному оформленні балансу інтересів, в адекватній реакції на виклики існування.

Дослідження проблеми і постановка її у такому ракурсі підтвердили актуальність філософського осмислення аксіологічних аспектів сучасного публічного управління через певні методологічні рецепції, а саме: урахування впливів постметафізичного мислення людини, філософсько-лінгвістичного осмислення реальності, конкретизації розуму, практико-орієнтованих стратегій навчання і діяльності, створення дискурсивного громадянського простору.

Список літератури

1. Арон Р. Лекции по философии истории / Пер.с фр. И. А. Гобозов. – М. : Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2012. – 336 с.
2. Бауман З. Глобализация. Последствия для человека и общества / Пер. с англ. – М. : Издательство «Весь Мир», 2004. – 188 с.
3. Habermas J. Die Einheit der Vernunft in der Vielfalt ihrer Stimmen. Nachmetaphysisches Denken. Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1988. – S. 153–186.

УДК 342.7

РОЛЬ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ ТА АДМІНІСТРУВАННІ

Федун І.В.

студентка I курсу ННІ фінансів, банківської справи Університету ДФС України, м. Ірпінь

Самойлова І.І.

к.держ.упр., доцент кафедри менеджменту ННІ фінансів, банківської справи Університету ДФС України, м. Ірпінь

Публічне управління є одним із визначальних інститутів сучасного суспільства. За роки незалежності в Україні закладалися основи публічного управління як спеціальної наукової теорії, характерною особливістю якої є сучасний міждисциплінарний тип знань, притаманний інформаційному суспільству, суспільству знань. Особливого значення у сферу публічного управління та адміністрування набуває запровадження цифрових технологій [1, с. 109].

У науковій літературі висловлюються різні погляди з приводу значення цифрових технологій у публічному управлінні. Новицька Н.Б. вважає, що розвиток електронного уряду в Україні дасть низку переваг щодо взаємодії громадянина, юридичної особи та держави. На обґрунтування цієї думки вчена вказує на той факт, що за умови використання цифрових технологій у публічному управлінні необхідність безпосереднього контакту з представниками владних структур буде зведена до мінімуму. Це в свою чергу значно знизить рівень корумпованості державного апарату. А деперсоналізація у відносинах між громадянином і державним службовцем